

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

VŠECHNO JSEM SI SPLNIL

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 23.07.2026 0:00, Datum importu: 23.07.2026 0:13, Zdroj: Magazín Mladé fronty DNES, Autor: Daniel Pacek, Rubrika: Rozhovor dnes, Strana: 4, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 2 369 855 Kč, GRP: 4,47, OTS: 402 676, Prodaný náklad: 119 030, Tištěný náklad: 146 701, Čtenost: 402 676, Plocha: 284871 mm²
ALEXEJ PYŠKO

Oslavil sedmdesátiny a tvrdí, že po padesáti letech v oboru má odslouženo. Vede malou divadelní společnost, ale na jevišti už hrát nechce. A taky vysvětluje, proč už nikdy nevstoupí do **Národního divadla**.

* S jakými pocity jste prožíval sedmdesáté narozeniny?
Přijde vám, že čas letí hrozně rychle?

Na jedné straně se nad tím sem tam zamýšlím, na druhé straně vlastně ani nechápu, co se to děje. Těch sedm křížků mi nějak nedochází, neprožívám to a rozhodně jsem se nestal podbačkorákem, pořád mám pocit, že je to v pohodě. Ale abych odpověděl na vaši otázku – jo, letí to příšerně.

* Kterou dobu ve svém životě považujete za nejšťastnější a nejspokojenější?

Kromě posledních pěti let, která jsem měl poněkud komplikovaná, nemám v životě jediné horší místo. Když to vezmu od narození přes základní školu, gymnázium, DAMU, následující divadelní angažmá... V podstatě jsem v oboru víc než půl století a nemůžu říct, že bych některé období bral jako šťastnější a jiné méně dobré. Každé mělo něco svého a každé pro mě bylo něčím obrovsky přínosné. Všechno jsem si splnil.

* Povíte mi, jaké komplikace vás v uplynulých pěti letech potkaly?

Doma jsme s manželkou řešili záležitosti, které jsou spojené i s věkem. Mysleli jsme si na velmi pestrý a barevný život, ale najednou jsme zjistili, že ta barevnost je sice hezká, jenže spousta lidí, kteří ji s námi sdíleli, už tady není. Proto jsme museli leccos přehodnotit, některé plány překopat a částečně se i přestěhovat. Člověk si tak nějak zvyká, že se dostává do fáze, kdy stojí na prahu poslední dekády života.

* Ve starších rozhovorech jste zmiňoval, že bydlíte v pražských Bohnicích a máte jednu chalupu na Vysočině a druhou v Beskydech. To už neplatí?

Vysočinu jsme prodali a pomalu se zbavujeme i Beskyd. Pořádili jsme si něco daleko menšího a bližšího. Bohnický byt pořád vlastníme, protože jak já, tak moje žena máme stále svoje pracovní zájmy. V našem 3+1 žijeme sami, pro dva je to luxusní bydlení a do baráčku na západ od Prahy jezdíme ve dnech, kdy máme volno, což je dost často. Já si můžu svoje aktivity řídit podle sebe, moje žena pracuje jako zdravotní sestra, a tak Prahu během týdne různě střídáme s venkovem.

KRÁSNÉ ROKY V **OSTRAVĚ**

* Narodil jste se do politicky tuhých padesátých let, v šedesátých nastalo uvolňování, přišel rok 1968, po něm normalizace, za dvě desetiletí listopadová revoluce. Jak se vás tohle dotýkalo?

Jsem člověk, který prožil několik historických dekád lidstva. Narodil jsem se v roce 1956, kdy moji rodiče budovali nový svět. Bylo to po válce, věřili tomu, žili na Ostravsku, kde se začalo stavět nové město. Tím, že naši budovali tenhle nový svět, neměli na nás děti moc času a odkládali nás k našim prvorepublikovým babičkám. Mám velmi krásné vzpomínky na babičku z maminy strany, jezdil jsem za ní na Slovensko a tam jsem prožíval ještě jakýsi feudalismus, kdy se lidi měli rádi a žili pospolně. Potom přišla dekáda se základní školou, po ní gymnázium a studia na DAMU, všechno mi tehdy připadalo skvělé.

* Poté jste nastoupil do prvního angažmá v **Národním divadle moravskoslezském**, které se tehdy jmenovalo **Státní divadlo v Ostravě**.

A tam to bylo úplně nejlepší.

* Jako začínající herec jste dostával hodně velkých rolí.

To jsem tedy opravdu dostával. Po pražských studiích na DAMU a roční vojně v Armádním uměleckém souboru jsem si myslel, že do **Ostravy** půjdu tak na rok, ale zůstal jsem tam sedm let. Nešlo hned odejít, když mi pořád nabízeli titulní věci. Ale vy jste se ptal, jak se mě v mládí dotýkala tehdejší doba. Musím říct, že až do revoluce se mě bolševik nijak přímo nedotkl.

* Nijak?

Povím vám o tom podrobněji. Víte, mému tátovi je čtyřicet a existuje taková věc, která se nazývá Paměť národa, je to natočená sbírka vzpomínek pamětníků na události 20. století. Mého otce do Paměti národa pozvali a on jim vyprávěl, jak vyrůstal ve Slezsku, co všechno musel podstoupit on i jeho maminka. Myslím, že jejich příběh je pro pochopení tamní historie obrovsky významný, důležitý a inspirativní. Když se potom zjistilo, že je to můj táta, pozvali k mikrofonu i mě a chtěli taky nějaké vyprávění, co se mi v minulé době přihodilo špatného.

* Co jste jim řekl?

Upřímně se přiznám, že jediná nepříjemná věc, která mě potkala – ale ne že by na mně zanechala velké stopy – bylo tátovo vyloučení z komunistické strany. Po válce byl velkým komunistickým nadšencem, ale po srpnu 1968 na jedné schůzi v roce 1969 vystoupil s tím, proč jsme sem vojska Varšavské smlouvy zvali, když jsme si to tady mohli vyřídit sami. No a byl vyloučen, já dodávám, že naštěstí. Sice se to se mnou trochu táhlo při přijímačkách na střední školu a pak na DAMU, ale jedna vlivná paní, kterou jsem nikdy nepoznal, nade mnou držela ochrannou ruku, a tak mě na odvolání vzali.

* Potom v dalších letech jste už měl klid?

Docela vtipná záležitost proběhla v roce 1986, kdy už se to začínalo malinko lámat a komunisti pochopili, že musí hledat další, pro ně zajímavé lidi. Tak oslovili i mě, abych k nim vstoupil do strany. Když jsem se při tom setkání zeptal, proč bych to měl udělat, sami se vyautovali. Říkali mi – budeš mít stranickou knížku a budeš mít dveře otevřené, zato když nemáš knížku, jsou zavřené. Tomu jsem nerozuměl, nebo spíš nechtěl rozumět, tak jsme se rozešli, a to bylo všechno. Jinak jsem s nimi vlastně nepřišel do styku.

RISKL JSEM TO

* V jednatřiceti jste se rozhodl vyměnit **Ostravu** za Prahu. Co vás k tomu vedlo?

V **Ostravě** jsem dosáhl maxima, tak jsem to riskl, dal v divadle výpověď a odešel do Prahy na volnou nohu.

* Nebál jste se nejistoty?

Byl jsem sám, takzvaný singlista, takže jsem neměl žádnou zodpovědnost za rodinu, jenom za sebe. Kdy jindy si něco takového může člověk dovolit? No a vyšlo to, do roka jsem v **Národním divadle** získal stálé angažmá.

* Což nebylo tak překvapivé, protože už za studií na DAMU jste v **Národním** hostoval.

Režisér Macháček si mě v roce 1980 vybral jako študáka do Čapkovy Bílé nemoci. A to vám tedy musím říct, že jsem se docela klepal, hrálo se to ve Stavovském divadle, tenkrát se nazývalo Tylovo. Ve čtyřech hlavních rolích účinkovaly

hvězdy z **Národního**, pánové Kemr, Hrušínský, Somr a Lukavský. Seděl jsem v šatně a jenom zíral, atmosféra souboru na mě obrovsky dýchla.

*

Jak se k vám vyhlášení bardí chovali?

Oni vám nic nedarovali, to je bez debat. Nejdřív si vás proklepli, co jste vůbec zač, ale když jste u nich obstál, už k vám tak nějak vztáhli ochrannou ruku.

* Co to znamená, že si vás proklepli?

Sledovali, jak se chováte, jestli nejste povýšený a jestli jako mladé ucho chápete, kam jste se dostal. Nenápadně si vás v různých situacích oťukávali. Ze zkoušení Bílé nemoci mám jednu krásnou historku.

* Rád si ji poslechnu.

Když se hra chystala, zkoušel jsem zároveň ve čtvrtém ročníku DAMU studentské představení v Disku. A tak se dohodlo, že dopoledne budu zkoušet v **Národním** a odpoledne v Disku. Jednou jsem do Disku odešel dřív, Macháčekův asistent režie mě pustil s tím, že ten den už mě na zbytku zkoušky nebudou potřebovat. Jenomže za dvě hodiny přiběhl úplně zelený, že mě Macháček sháněl, protože prý se mnou chtěl zkoušet zrovna tu poslední půlhodinu, co jsem tam už nebyl. Asistent se bál přiznat, že mě pustil, tak padla vina ně mě.

*

A byl jste za drzého, nezodpovědného floutka.

Režisér Macháček býval zvyklý hodně křičet. Ale když byl úplně nejvíc našťavaný, mluvil potichu. Druhý den ráno přišel na zkoušku a... nekřičel! Ukázal na mě a povídá, abych vypadl, protože tím, co jsem včera udělal, jsem ho nepřesvědčil, že si zasloužím stát na jevišti **Národního divadla**. Otočil se a šel s ostatními zkoušet. V místnosti se mnou zůstal jenom pan Kemr. Já byl z toho bezpráví vzteky bez sebe, až mi do očí vytryskly slzy. Pan Kemr si toho všiml: „Kolego, takové slzy na divadle? Ne, to je vyloučeno.“ Zatímco ostatní zkoušeli, on mě dvě hodiny rozebíral. A rozebral mě natolik, že jsem v sobě našel odvahu jít za režisérem Macháčkem.

* Co jste mu sdělil?

Že tedy odcházím, ale aby věděl, jak to bylo, tak mu chci říct, že já bych sám od sebe ze zkoušky nikdy neutekl a že mě asistent pustil. No, byla z toho aféra, ale u vážených kolegů jsem si získal plusové body. A Macháček mě vzal na milost.

* Jak Bílá nemoc, nakonec i s vámi, dopadla?

Macháček ji dělal jako svoji úpravu Čapka. Jenže ji upravil do té míry, že Společnost bratří Čapků na něj tak strašně tlačila, až měla inscenace po půlroce derniéru. Přitom to bylo nádherné představení.

* Jak na vás, mladého herce, působilo jeviště **Národního** a Stavovského divadla?

Co si budeme povídat, je to tam překrásné, to nemá obdoby! Hrát do těch velkých prostorů je absolutně nezapomenutelné.

VYHODIL I MĚ

* Do angažmá jste nastoupil v roce 1988, proč jste o téměř tři desetiletí později, v roce 2016 z **Národního** odešel? Oficiálně se mluvilo o dohodě s uměleckým šéfem.

Jo, výpověď byla napsaná jako že po dohodě, ale ve skutečnosti to dohoda nebyla. Pan umělecký šéf, tehdy se ještě jmenoval Daniel Špinar, vyhazoval víc lidí – a vyhodil i mě. Řekl mi, že by byl rád, kdybych odešel.

* Jak jste reagoval?

Nechal jsem si týden na rozmyšlenou, jak se zachovám. Říkal jsem si, že po třech desetiletích a po tom, co jsem tam zažil a odehrál, nemám důvod, abych ještě něco dokazoval a před někým se skláněl. Tak jsem šel pryč.

* Konzultoval jste to s někým?

Se svými blízkými velmi chytrými lidmi, Všichni se shodli na jedné věci, kterou mi zdůrazňovali: „Nesmíš ztratit svobodu!“ A já pochopil, že už v **Národním** nemám co dělat.

* Ale přece jen – dotklo se vás, že jste musel odejít po takové době a spoustě nasbíraných zkušeností?

Pochopitelně mě to nenechalo chladným, nicméně jsem rád, že jsem to nějak strašně moc neprožíval, nedělal jsem z toho tragédii. Taky mi pomohlo, že jsem měl v té době i dost jiné herecké práce. A ještě něco – jsem kosmopolitní člověk, nemám to tak, že někde je moje rodná hrouda, kde musím žít a kde taky umřu. Každopádně jsem však v **Národním** zažil krásné inscenace, na které rád vzpomínám, a ať je to jak chce, tehdejší soubor byl skutečně prošípaný skvělými herci, velkými osobnostmi.

NELZE HRÁT A POČÍTAT

* Patříte ke kritikům, kteří tvrdí, že dnes **Národní** není, co bývalo? A že už není tolik prestižní být členem jeho souboru.

K těmhle kritikům nepatřím a tohle neříkám. Víte proč? Protože nevím, jaké je dneska **Národní divadlo**. Zařekl jsem se, že už nikdy na jeho jeviště nevstoupím, tuhle kapitolu jsem v sobě uzavřel.

* Vy jste tam od té doby nezašel ani do hlediště?

Ne. Porušil jsem to jenom při jedné příležitosti, kdy jsem musel do hlediště vstoupit. Tou výjimkou byl pohřeb Honzy Kačera, protože to byl můj celoživotní divadelní guru, prožili jsme spolu krásných čtyřicet let. Ale jinak mě tam už nikdy nikdo nedostane.

* Co vám tak vadí?

Je to úplně jiné divadlo, jinak nastartované, jinak postavené. Kdysi když někdo nový dostával příležitost, přicházel sám, někdy přišli naráz maximálně dva herci. Kdežto ten člověk, kterého jsem před chvílí jmenoval, to kompletně rozmlátil a přivedl asi dvacet noviců, kteří vůbec netušili, co **Národní divadlo** je. Nebo spíš co by mělo být.

* A co by podle vás mělo být?

Neříkám, že má být zkostnatělé, ale český divák je přece zvyklý brát návštěvu **Národního** jako určitý svátek. Toho by si mělo divadlo považovat a podle toho se i chovat. Ale netvrdím, že se tak nyní nechová, protože už to nevím.

* V roce 1994 jste zakládal Letní shakespearovské slavnosti a devět let jste je jako producent vedl. Proč jste sám sobě nedával v krásných prostorech Pražského hradu žádnou roli?

Vždycky jsem tvrdil, že nemůžu produkovat hru a zároveň v ní hrát. Měl jsem úplně jiné starosti. Jeden kolega to se mnou producentsky táhl a přitom i hrál. A já viděl, jak při představení pořád z jeviště počítá, kolik přišlo lidí. To prostě nejde.

* Teď jste jako producent v čele Studia Bouře. Ani v jeho inscenacích nehrajete?

Před časem jsem se rozhodl, že se budu starat o tuhle naši malou divadelní společnost. A to mi bohatě stačí, nehraju, chci jen produkovat. Mám tam špičkové hráče, jakými jsou Igor Bareš, jeho žena Tonka Talacková, Petr Lněnička, Bob Jaškó, Jitka Ježková, Sarah Haváčová... Nyní zkoušíme novou věc, hru I motýli jsou volní, ve které hrají Ondřej Rychlý, Kateřina Marie Fialová a Eva Janoušková. A já si dovolil posadit se za režijní pult, protože tuhle hru velice dobře znám a mám ji moc rád. Před mnoha lety jsem hrál toho mladého kluka a maminku mi dělala Jana Hlaváčová.

* Pokud vím, vaše představení jsou většinou zájezdovky.

Během sezony máme dost večerů a jsme rádi, že můžeme jezdit po republice.

* Když jste zmínil Igora Bareše, zrovna on před časem u nás v magazínu vyprávěl, že publikum mimo Prahu je vřelejší

a vděčnější.

To podepisuju! Otevřeně vám povím, že účinkující jsou u nás příjemně honorovaní. Ale co je pro ně ještě daleko hezčí, přijíždějí někam, kde jsou lidi opravdu vděční, že se za nimi herci vydali, a podle toho se taky chovají.

* Je nutné, abyste byl jako producent na představeních osobně přítomen?

Není to nutné, ale mám dohodu s naším šéfem dopravy, že jednou za měsíc s některým představením vyjízdim jako šofér mikrobuse, který veze herce. Prostě s nimi chci aspoň nějaký čas pobýt.

KAŽDÝ DÍL SEDMKRÁT

* Před lety jste se objevoval v některých nekonečných seriálech. Jaká to pro vás byla práce?

Jo, taky jsem jimi procházel, ale nebyl jsem schopen to pořádně schroustat. Máte jen tři čtvrtě hodiny na jeden obraz, nikdo se s vámi nemaže, točí se na tři kamery a jede se pořád dál a dál.

* Taky jste měl jednu z hlavních rolí ve výborném krimiseriálu Rapl. Tím se určitě můžete pyšnit.

To jo, Rapl bylo něco úplně jiného! rozhovor

*

Když vám postavu policejního podplukovníka Rohana nabídli, věděli jste, že tenhle seriál bude stát za to?

Tušil jsem to díky tomu, že jsme předtím točili dvoudílný film Gangster Ka se stejnou partou kolem režiséra Jana Pachla. Byla to nevídaně krásná práce! Mimochodem, dlouho jsem si říkal, že mám ve svém hereckém portfoliu jedno bílé místo – natáčení něčeho, co vypadá jako opravdový film. Nakonec se mi i tohle povedlo zaplnit právě thrillerem Gangster Ka. Takže když se ohlížím za svou celoživotní prací, jsem spokojený. No a půl roku po Gangsterovi mi přišla nabídka na Rapla a to jsem věděl, že zase bude zajímavé a pohodové natáčení.

* Podobnou nabídku, jakou byl seriál Rapl, byste asi ani dnes neodmítl.

To ne! Kdyby se ještě jednou v životě něco takového poštěstilo, určitě bych to vzal. Jenomže tyhle příležitosti se objeví pouze jednou za čas. Ale štěstí přeje připraveným a já zcela neskromně říkám, že mě to čaplo v situaci, kdy jsem byl hodně připravený.

* První série se vysílala už před deseti lety...

... a od diváků mám pořád dobré ohlasy. Každou chvíli někdo někde něco utrousí, ať už je to třeba pokladní v supermarketu, nebo zdravotní bratr, který v nemocnici pomáhal mojí manželce, když měla zlomenou ruku. Byl to chlap jako hora, ranař, na kterého se bojíte křivě podívat, ale on na mě kouknul a suše pronesl: „Rapl. Každý díl jsem viděl sedmkrát!“

SMUTEK Z BRUCE WILLISE

* Jste českým hlasem Bruce Willise, ale prý jste se s ním nechtěl setkat, ani když byl v Česku.

Při dabování jsem s ním prožil třicet let, jako herce ho miluju, je úžasné, co kdysi na plátně vyváděl. Ale o čem bych si s ním já mohl povídat? S člověkem, který když tady natáčel, přivezl si vlastním tryskáčem kapelu, aby zahrála na dotočné.

* Nakolik vás zasáhlo jeho onemocnění? Je o rok starší než vy a trpí pokročilou demencí.

Každá taková situace, ať je to velmi blízký člověk, nebo někdo za velkou louží, se kterým ale máte něco společného, vás samozřejmě zasáhne. Když později v kariéře začal točit béčkové filmy, pomyslel jsem si, aha, chlapec pochopil, kolik je mu let, a tak tam má jenom pár vět. A zároveň jsem si pochvaloval, že se mi to bude snadno dabovat. Vůbec mě nenapadlo, že by byl nějak nemocný, jak se potom projevilo. Je to o to smutnější, že když jsem ho v začátcích namlouval ve skvělém seriálu Měsíční svět, bral jsem si Willisovy třístránkové monology domů. To abych se je pořádně naučil a ve studiu při dabingu ostatní nezdržoval. Pro mě to byla tenkrát ohromná dabérská škola, měl jsem velké

šťěstí, že jsem se dostal k tak skvělé práci.

VÝHRA S PANÍ PYŠKOVOU

* Bylo vaše velké štěstí i to, že jste se ženil až ve středním věku?

Určitě!

* Protože jste už byl zralý? Nebo vám ke zralosti pomohla až vaše žena?

Řekněme, že jsem už v té době zralý byl a moje paní mi pomohla k ještě větší dozrálosti. Předtím jsem totiž žil hodně bouřlivě, a co se týče žen, pohyboval se na tenkém ledě. Věděl jsem, že by tím moje případná rodina trpěla, tak jsem dlouho zůstával svobodný, až mi po čtyřicítce došlo, že je blbost být takhle starý a hrát si na singl.

* Kdy přesně jste se ženil?

Dva roky před padesátkou, ale o nic jsem nepřišel, a teď jsem o to víc spokojený. Svatba přišla v době, kdy už jsem neměl pocit, že bych potřeboval občas doma zalhat, kam jdu. A hlavně si myslím, že jsem to s touhle paní Pyškovou docela vyhrál.

* To by byl milý konec rozhovoru, ale mě zajímá ještě jedna věc. Vám po tolika hereckých letech ani trochu nechybí divadelní jeviště?

Jako divadelní herec už docela dlouho nemám na repertoáru ani jednu jedinou věc. A klidně vám povím, že mi to opravdu nechybí.

* Máte pro to vysvětlení?

Přemýšlel jsem o tom a došel jsem k jednoznačnému závěru – já už mám na divadle opravdu odslouženo. Prožil jsem herecky plodný život, od Českého Těšína, DAMU přes **Ostravu**, **Národní divadlo** a hostovačky v Českých Budějovicích, Liberci, Šumperku. Bylo toho tolik, že jsem nasycený. A řeknu vám ještě jednu věc. Mám za sebou situace, kdy jsem viděl některé kolegy, kterým bylo o málo víc, než je teď mně, jak stále setrvali na jevišti. Přitom neodhadli, že už tam být nemají. Tak toho bych se u sebe strašně

nerad dožil. *

V HLAVNÍCH ROLÍCH ÚČINKOVALI PÁNOVÉ KEMR, HRUŠÍNSKÝ, SOMR A LUKAVSKÝ. SEDĚL JSEM V ŠATNĚ A JENOM ZÍRAL. ZBLÍZKA

Žádné ofuky

Můj úterní telefonát ho zastihl v autě. Souhlasil s tím, že doma nahlédne do diáře a domluvíme si termín. „Nejpozději za dvě hodiny vás zavolám,“ řekl mi. Přesně po dvou hodinách telefonoval a nabídl čtvrtek nebo pátek. Jednal věcně, přátelsky a vstřícně, žádné ofuky. A stejně proběhl i rozhovor. Nevím, jaký byl zamlada, mluvil jsem s ním poprvé – a rád. Přišel mi jako správný profík. VŠICHNI SE SHODLI NA JEDNÉ VĚCI: NESMÍŠ ZTRATIT SVOBODU! A JÁ POCHOPIL, ŽE UŽ V **NÁRODNÍM** NEMÁM CO DĚLAT. V PĚTI ČÍSLECH

70

Narodil se 6. července 1956 v **Ostravě**.

195 Jeho udávaná výška. „Ale to je vojenská míra, dnes už mám o pár centimetrů míň.“

28 Počet let, kdy byl členem souboru **Národního divadla** (1988–2016).

13+13 Tolik dílů měly dvě řady ceněného seriálu Rapl, v němž měl jednu z hlavních rolí.

2026 Hraje v novém filmu Wirbel, který přijde do kin v říjnu.

DNES

číslo 29 • 23. 7. 2026

magazín+TV

ALEXEJ
PYŠKO

**TAK
JSEM
ŠEL
PRYČ**

ALEXEJ PYŠKO

Oslavil sedmdesátiny a tvrdí, že po padesáti letech v oboru má odslouženo. Vede malou divadelní společnost, ale na jevišti už hrát nechce. A taky vysvětluje, proč už nikdy nevstoupí do Národního divadla.

S jakými pocity jste prožíval sedmdesáté narozeniny? Přijde vám, že čas letí hrozně rychle?

Na jedné straně se nad tím sem tam zamýšlím, na druhé straně vlastně ani nechápu, co se to děje. Těch sedm křížků mi nějak nedochází, neprožívám to a rozhodně jsem se nestal podbačkoračkem, pořád mám pocit, že je to v pohodě. Ale abych odpověděl na vaši otázku – jo, letí to příšerně.

Kterou dobu ve svém životě považujete za nejšťastnější a nejspokojenější?

Kromě posledních pěti let, která jsem měl poněkud komplikovaná, nemám v životě jediné horší místo. Když to vezmu od narození přes základní školu, gymnázium, DAMU, následující divadelní angažmá... V podstatě jsem v oboru víc než půl století a nemůžu říct, že bych některé období bral jako šťastnější a jiné méně dobré. Každé mělo něco svého a každé pro mě bylo něčím obrovsky přínosné. Všechno jsem si splnil.

Povíte mi, jaké komplikace vás v uplynulých pěti letech potkaly?

Doma jsme s manželkou řešili záležitosti, které jsou spojené i s věkem. Mysleli jsme si na velmi pestrý a barevný život, ale najednou jsme zjistili, že ta barevnost je sice hezká, jenže spousta lidí, kteří ji s námi sdíleli, už tady není. Proto jsme museli leccos přehodnotit, některé plány překopat a částečně se i přestěhovat. Člověk si tak nějak zvyká, že se dostává do fáze, kdy stojí na prahu poslední dekády života.

Ve starších rozhovorech jste zmiňoval, že bydlíte v pražských Bohnicích a máte jednu chalupu na Vysočině a druhou v Beskydech. To už neplatí?

Vysočinu jsme prodali a pomalu se zbavujeme i Beskyd. Pořídili jsme si něco daleko menšího a bližšího. Bohnický byt pořád vlastníme, protože jak já, tak moje žena

VŠECHNO JSEM SI SPLNIL

29/2026 **DNES** 4-5

máme stále svoje pracovní zájmy. V našem 3+1 žijeme sami, pro dva je to luxusní bydlení a do baráčku na západ od Prahy jezdíme ve dnech, kdy máme volno, což je dost často. Já si můžu svoje aktivity řídit podle sebe, moje žena pracuje jako zdravotní sestra, a tak Prahu během týdne různě střídáme s venkovem.

KRÁSNÉ ROKY V OSTRAVĚ

Narodil jste se do politicky tuhých padesátých let, v šedesátých nastalo uvolňování, přišel rok 1968, po něm normalizace, za dvě desetiletí listopadová revoluce.

Jak se vás tohle dotýkalo?

Jsem člověk, který prožil několik historických dekád lidstva. Narodil jsem se v roce 1956, kdy moji rodiče budovali nový svět. Bylo to po válce, věřili tomu, žili na Ostravsku, kde se začalo stavět nové město. Tím, že naši budovali tenhle nový svět, neměli na nás děti moc času a odkládali nás k našim prvorpublikovým babičkám. Mám velmi krásné vzpomínky na babičku z mamčininy strany, jezdil jsem za ní na Slovensko a tam jsem prožíval ještě jakýsi feudalismus, kdy se lidi měli rádi a žili pospolně. Potom přišla dekáda se základní školou, po ní gympl a studia na DAMU, všechno mi tehdy připadalo skvělé.

Poté jste nastoupil do prvního angažmá v Národním divadle moravskoslezském, které se tehdy jmenovalo Státní divadlo v Ostravě. A tam to bylo úplně nejlepší.

Jako začínající herec jste dostával hodně velkých rolí.

To jsem tedy opravdu dostával. Po pražských studiích na DAMU a roční vojně v Armádním uměleckém souboru jsem si myslel, že do Ostravy půjdu tak na rok, ale zůstal jsem tam sedm let. Nešlo hned odejít, když mi pořád nabízel titulní věci. Ale vy jste se ptal, jak se mě v mládí dotýkala tehdejší doba. Musím říct, že až do revoluce se mě bolševik nijak přímo nedotkl.

Nijak?

Povím vám o tom podrobněji. Víte, mému tátovi je čtyřiačtyřdesát a existuje taková věc, která se nazývá Paměť národa, je to natočená sbírka vzpomínek pamětníků na události 20. století. Mého otce do Paměti národa pozvali a on jim vyprávěl, jak vyrůstal ve Slezsku, co všechno musel podstoupit on

RAPL. S Hynkem Čermákem a Lukášem Příkazkým v úspěšném seriálu, kde hrál podplukovníka Rohana.

i jeho maminka. Myslím, že jejich příběh je pro pochopení tamní historie obrovsky významný, důležitý a inspirativní. Když se potom zjistilo, že je to můj táta, pozvali k mikrofonu i mě a chtěli taky nějaké vyprávění, co se mi v minulé době přihodilo špatného.

Co jste jim řekli?

Upřímně se přiznám, že jediná nepříjemná věc, která mě potkala – ale ne že by na mně zanechala velké stopy – bylo tátovo vyloučení z komunistické strany. Po válce byl velkým komunistickým nadšencem, ale po srpnu 1968 na jedné schůzi v roce 1969 vystoupil s tím, proč jsme sem vojska Varšavské smlouvy zvali, když jsme si to tady mohli vyřídit sami. No a byl vyloučen, já dodávám, že naštěstí. Sice se to se mnou trochu táhlo při přijímacích na střední školu a pak na DAMU, ale jedna vlivná paní, kterou jsem nikdy nepoznal, nade mnou držela ochrannou ruku, a tak mě na odvolání vzali.

Potom v dalších letech jste už měl klid?

Docela vtipná záležitost proběhla v roce 1986, kdy už se to začínalo malinko lámat

a komunisti pochopili, že musí hledat další, pro ně zajímavé lidi. Tak oslovili i mě, abych k nim vstoupil do strany. Když jsem se při tom setkání zeptal, proč bych to měl udělat, sami se vyautovali. Říkali mi – budeš mít stranickou knížku a budeš mít dveře otevřené, zato když nemáš knížku, jsou zavřené. Tomu jsem nerozuměl, nebo spíš nechtěl rozumět, tak jsme se rozešli, a to bylo všechno. Jinak jsem s nimi vlastně nepřišel do styku.

RISKL JSEM TO

V jednáctičeti jste se rozhodl vyměnit Ostravu za Prahu.

Co vás k tomu vedlo?

V Ostravě jsem dosáhl maxima, tak jsem to riskl, dal v divadle výpověď a odešel do Prahy na volnou nohu.

Nebál jste se nejistoty?

Byl jsem sám, takzvaný singlista, takže jsem neměl žádnou zodpovědnost za rodinu, jenom za sebe. Kdy jindy si něco takového může člověk dovolit? No a vyšlo to, do roka jsem v Národním divadle získal stále angažmá.

Což nebylo tak překvapivé, protože už za studií na DAMU jste v Národním hostoval.

Režisér Macháček si mě v roce 1980 vybral jako študáka do Čapkovy Bílé nemoci. A to vám tedy musím říct, že jsem se docela klepal, hrálo se to ve Stavovském divadle,

**V HLAVNÍCH ROLÍCH ÚČINKOVALI PÁNOVÉ
KEMR, HRUŠÍNSKÝ, SOMR A LUKAVSKÝ.
SEDĚL JSEM V ŠATNĚ A JENOM ZÍRAL.**

FOTO YAN RENELT/ČT

tenkrát se nazývalo Tylovo. Ve čtyřech hlavních rolích účinkovaly hvězdy z Národního, pánové Kemr, Hrušínský, Somr a Lukavský. Seděl jsem v šatně a jenom zíral, atmosféra souboru na mě obrovsky dýchla.

Jak se k vám vyhlášení bardí chovali?

Oni vám nic nedarovali, to je bez debat. Nejdřív si vás proklepli, co jste vůbec zač, ale když jste u nich obstál, už k vám tak nějak vztáhli ochrannou ruku.

Co to znamená, že si vás prokleplí?

Sledovali, jak se chováte, jestli nejste povýšený a jestli jako mladé ucho chápete, kam jste se dostal. Nenápadně si vás v různých situacích ofukávali. Ze zkoušení Bílé nemoci mám jednu krásnou historku.

Rád si ji poslechnu.

Když se hra chystala, zkoušel jsem zároveň ve čtvrtém ročníku DAMU studentské představení v Disku. A tak se dohodlo, že dopoledne budu zkoušet v Národním a odpoledne v Disku. Jednou jsem do Disku odešel dřív, Macháčkův asistent režie mě pustil s tím, že ten den už mě na zbytku zkoušky nebudou

ZBLÍZKA

Žádné ofuky

Můj úterní telefonát ho zastihl v autě. Souhlasil s tím, že doma nahlédne do díáře a domluvíme si termín. „Nejpozději za dvě hodiny vás zavolám,“ řekl mi. Přesně po dvou hodinách telefonoval a nabídl čtvrtek nebo pátek. Jednal věcně, přátelsky a vstřícně, žádné ofuky. A stejně proběhl i rozhovor. Nevím, jaký byl zamlada, mluvil jsem s ním poprvé – a rád. Přišel mi jako správný profík.

INZERCE

UDĚLEJTE SI RADOST

REDMI Note 15 Pro 5G

256 GB

~~7 499 Kč~~

999 Kč

K tarifu
Next Pro neomezeně 5XL
s výhodou

Platí do 31. 7. 2026 při uzavření smlouvy s tarifikem Next Pro neomezeně 5XL s výhodou na 2 roky a jejím dodržení. Více na www.t-mobile.cz/telefon.

potřebovat. Jenomže za dvě hodiny přiběhl úplně zelený, že mě Macháček sháněl, protože prý se mnou chtěl zkoušet zrovna tu poslední půlhodinu, co jsem tam už nebyl. Asistent se bál přiznat, že mě pustil, tak padla vina ně mě.

A byl jste za drzého, nezodpovědného floutka.

Režisér Macháček býval zvyklý hodně křičet. Ale když byl úplně nejvíc naštvaný, mluvil potichu. Druhý den ráno přišel na zkoušku a... nekřičel! Ukázal na mě a povídá, abych vypadl, protože tím, co jsem včera udělal, jsem ho nepřesvědčil, že si zasloužím stát na jevišti Národního divadla. Otočil se a šel s ostatními zkoušet. V místnosti se mnou zůstal jenom pan Kemr. Já byl z toho bezprávní vzteky bez sebe, až mi do očí vytryskly slzy. Pan Kemr si toho všiml: „Kolego, takové slzy na divadle? Ne, to je vyloučeno.“ Zatímco ostatní zkoušeli, on mě dvě hodiny rozebíral. A rozebíral mě natolik, že jsem v sobě našel odvahu jít za režisérem Macháčkem.

Co jste mu sdělil?

Že tedy odcházím, ale aby věděl, jak to bylo, tak mu chci říct, že já bych sám od sebe ze zkoušky nikdy neutekl a že mě asistent pustil. No, byla z toho aféra, ale u vážených kolegů jsem si získal plusové body. A Macháček mě vzal na milost.

Jak Bílá nemoc, nakonec i s vámi, dopadla?

Macháček ji dělal jako svoji úpravu Čapka. Jenže ji upravil do té míry, že Společnost bratří Čapků na něj tak strašně tlačila, až měla inscenace po půlroce derniéru. Přitom to bylo nádherné představení.

Jak na vás, mladého herce, působilo jeviště Národního a Stavovského divadla?

Co si budeme povídat, je to tam překrásné, to nemá obdoby! Hrát do těch velkých prostorů je absolutně nezapomenutelné.

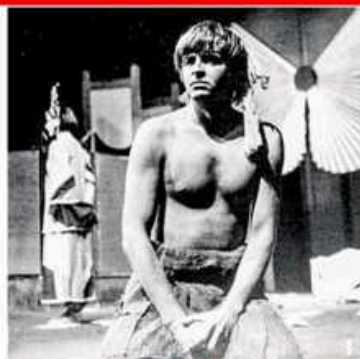
VYHODIL I MĚ

Do angažmá jste nastoupil v roce 1988, proč jste o téměř tři desetiletí později, v roce 2016 z Národního odešel? Oficiálně se mluvilo o dohodě s uměleckým šéfem.

Jo, výpověď byla napsaná jako že dohodě, ale ve skutečnosti to dohoda nebyla. Pan umělecký šéf, tehdy se ještě jmenoval Daniel Špinar, vyhazoval víc lidí – a vyhodil i mě. Řekl mi, že by byl rád, kdybych odešel.

Jak jste reagoval?

Nechal jsem si týden na rozmyšlenou, jak se zachová. Říkal jsem si, že po třech desetiletích a po tom, co jsem tam zažil a odehrál,

1 MLADÁ LÉTA. Na první angažmá v Národním divadle moravskoslezském vzpomíná jako na nejlepší. **2 SERIÁL.** My všichni školou povinni se vysílalo v roce 1984. **3 MANŽELÉ.** Janu si vzal, když mu bylo už 48 let. **4 DIVADLO.** S Janou Janékovou v Ceně za něžnost, kterou roku 2011 uvedlo Studio Bouře.

nemám důvod, abych ještě něco dokazoval a před někým se skláněl. Tak jsem šel pryč.

Konzultoval jste to s někým?

Se svými blízkými velmi chytrými lidmi. Všichni se shodli na jedné věci, kterou mi zdůrazňovali: „Nesmíš ztratit svobodu!“ A já pochopil, že už v Národním nemám co dělat.

Ale přece jen – dotklo se vás, že jste musel odejít po takové době a spoustě nasbíraných zkušenostech?

Pochopitelně mě to nenechalo chladným, nicméně jsem rád, že jsem to nějak strašně moc neprožíval, nedělal jsem z toho tragédii. Taky mi pomohlo, že jsem měl v té době i dost jiné herecké práce. A ještě něco – jsem kosmopolitní člověk, nemám to tak, že někde je moje rodná hrouda, kde musím žít a kde taky umřu. Každopádně jsem však v Národním zažil krásné inscenace, na které rád vzpomínám, a af je to jak chce, tehdejší soubor byl skutečně prošípaný skvělými herci, velkými osobnostmi.

NELZE HRÁT A POČÍTAT

Patříte ke kritikům, kteří tvrdí, že dnes Národní není, co bývalo? A že už není tolik prestižní být členem jeho souboru.

K těmhle kritikům nepatřím a tohle neříkám. Vite proč? Protože nevím, jaké je dneska Národní divadlo. Zařekl jsem se, že už nikdy na jeho jeviště nevstoupím, tuhle kapitolu jsem v sobě uzavřel.

Vy jste tam od té doby nezašel ani do hlediště?

Ne. Porušil jsem to jenom při jedné příležitosti, kdy jsem musel do hlediště vstoupit. Tou výjimkou byl pohřeb Honzy Kačera, protože to byl můj celoživotní divadelní guru, prožili jsme spolu krásných čtyřicet let. Ale jinak mě tam už nikdy nikdo nedostane.

Co vám tak vadí?

Je to úplně jiné divadlo, jinak nastartované, jinak postavené. Kdysi když někdo nový dostával příležitost, přicházel sám, někdy přišli naráz maximálně dva herci. Kdežto ten člověk, kterého jsem před chvílí jmenoval, to kompletně rozmátl a přivedl asi dvacet noviců, kteří vůbec netušili, co Národní divadlo je. Nebo spíš co by mělo být.

A co by podle vás mělo být?

Neříkám, že má být zkostnatělé, ale český divák je přece zvyklý brát návštěvu Národního jako určitý svátek. Toho by si mělo divadlo považovat a podle toho se i chovat. Ale netvrdím, že se tak nyní nechová, protože už to nevím.

VŠICHNI SE SHODLI NA JEDNÉ VĚCI: NESMÍŠ ZTRATIT SVOBODU! A JÁ POCHOPIIL, ŽE UŽ V NÁRODNÍM NEMÁM CO DĚLAT.

V roce 1994 jste zakládal letní shakespearovské slavnosti a devět let jste je jako producent vedl. Proč jste sám sobě nedával v krásných prostorech Pražského hradu žádnou roli?

Vždycky jsem tvrdil, že nemůžu produkovat hru a zároveň v ní hrát. Měl jsem úplně jiné starosti. Jeden kolega to se mnou producenty táhl a přitom i hrál. A já viděl, jak při představení pořád z jeviště počítá, kolik přišlo lidí. To prostě nejde.

Teď jste jako producent v čele Studia Bouře.

Ani v jeho inscenacích nehrajete?
Před časem jsem se rozhodl, že se budu starat o tuhle naši malou divadelní společnost. A to mi bohatě stačí, nehraju, chci jen produkovat. Mám tam špičkové hráče, jakými jsou Igor Bareš, jeho žena Tonka Talacková,

Petr Lněnička, Bob Jaškóv, Jitka Ježková, Sarah Haváčová... Nyní zkoušíme novou věc, hru I motýli jsou volní, ve které hrají Ondřej Rychlý, Kateřina Marie Fialová a Eva Janoušková. A já si dovolil posadit se za režijní pult, protože tuhle hru velice dobře znám a mám ji moc rád. Před mnoha lety jsem hrál toho mladého kluka a maminku mi dělala Jana Hlaváčová.

Pokud vím, vaše představení jsou většinou zájezdovky.

Během sezony máme dost večerů a jsme rádi, že můžeme jezdit po republice.

Když jste zmínil Igora Bareše, zrovna on před časem u nás v magazínu vyprávěl, že publikum mimo Prahu je vřelejší a vděčnější.

To podepisuju! Otevřeně vám povím, že účinkující jsou u nás příjemně honorováni.

Ale co je pro ně ještě daleko hezčí, přijíždějí někam, kde jsou lidi opravdu vděční, že se za nimi herci vydali, a podle toho se taky chovají.

Je nutné, abyste byl jako producent na představeních osobně přítomen?

Není to nutné, ale mám dohodu s naším šéfem dopravy, že jednou za měsíc s některým představením vyjízdim jako šofér mikrobusu, který veze herce. Prostě s nimi chci aspoň nějaký čas pobýt.

KAŽDÝ DÍL SEDMKRÁT

Před lety jste se objevoval v některých nekonečných seriálech. Jaká to pro vás byla práce?

Jo, taky jsem jimi procházel, ale nebyl jsem schopen to pořádně schroustat. Máte jen tři čtvrtě hodiny na jeden obraz, nikdo se s vámi nemaže, točí se na tři kamery a jede se pořád dál a dál.

Taky jste měl jednu z hlavních rolí ve výborném krimiseriálu Rapl. Tím se určitě můžete pyšnit.

To jo, Rapl bylo něco úplně jiného!

Drogerie pro každý den. Do rána v AlzaBoxu.

Více na www.alza.cz/alzabox.

Když vám postavu policejního podplukovníka Rohana nabídli, věděli jste, že tenhle seriál bude stát za to?

Tušil jsem to díky tomu, že jsme předtím točili dvoudílný film Gangster Ka se stejnou partou kolem režiséra Jana Pachla. Byla to nevidaně krásná práce! Mimochodem, dlouho jsem si říkal, že mám ve svém hereckém portfoliu jedno bílé místo – natáčení něčeho, co vypadá jako opravdový film. Nakonec se mi i tohle povedlo zaplnit právě thrillerem Gangster Ka. Takže když se ohlížím za svou celoživotní práci, jsem spokojený. No a půl roku po Gangsterovi mi přišla nabídka na Rapla a to jsem věděl, že zase bude zajímavé a pohodové natáčení.

Podobnou nabídku, jakou byl seriál Rapl, byste asi ani dnes neodmítl.

To ne! Kdyby se ještě jednou v životě něco takového poštěstilo, určitě bych to vzal. Ještě tyhle příležitosti se objeví pouze jednou za čas. Ale štěstí přeje připraveným a já zcela neskromně říkám, že mě to caplo v situaci, kdy jsem byl hodně připravený.

První série se vysílala už před deseti lety...

... a od diváků mám pořád dobré ohlasy. Každou chvíli někdo někde něco utrousí, ať už je to třeba pokladní v supermarketu, nebo zdravotní bratr, který v nemocnici pomáhal mému manželce, když měla zlomenou ruku. Byl to chlap jako hora, ranař, na kterého se bojíte křivě podívat, ale on na mě kouknul a suše pronesl: „Rapl. Každý díl jsem viděl sedmkrát!“

SMUTEK Z BRUCE WILLISE

Jste českým hlasem Bruce Willise, ale prý jste se s ním nechtěl setkat, ani když byl v Česku.

Při dabování jsem s ním prožil třicet let, jako herce ho miluju, je úžasný, co kdysi na plátně vyváděl. Ale o čem bych si s ním já mohl povídat? S člověkem, který když tady natáčel, přivezl si vlastním tryskáčem kapelu, aby zahrála na dotočné.

Nakolik vás zasáhlo jeho onemocnění? Je o rok starší než vy a trpí pokročilou demencí.

Každá taková situace, ať je to velmi blízký člověk, nebo někdo za velkou louží, se kterým ale máte něco společného, vás samozřejmě zasáhne. Když později v kariéře začal točit běčkové filmy, pomyslel jsem si, aha, chlapec pochopil, kolik je mu let, a tak tam má jenom pár vět. A zároveň jsem si pochvaloval, že se mi to bude snadno dabovat. Vůbec mě nenapadlo, že by byl nějak nemocný, jak se potom projevilo. Je to o to smutnější, že když jsem ho v začátcích

namlouval ve skvělém seriálu Měsíční svit, bral jsem si Willisovy třístránkové monology domů. To abych se je pořádně naučil a ve studiu při dabingu ostatní nezdržoval. Pro mě to byla tenkrát ohromná dabéřská škola, měl jsem velké štěstí, že jsem se dostal k tak skvělé práci.

VÝHRA S PANÍ PYŠKOVOU

Bylo vaše velké štěstí i to, že jste se ženil až ve středním věku? Určitě!

Proč jste už byl zralý?

Nebo vám ke zralosti pomohla až vaše žena?

Řekneme, že jsem už v té době zralý byl a moje paní mi pomohla k ještě větší dozrlosti. Předtím jsem totiž žil hodně bouřlivě, a co se týče žen, pohyboval se na tenkém ledě. Věděl jsem, že by tím moje případná rodina trpěla, tak jsem dlouho zůstával svobodný, až mi po čtyřicítce došlo, že je blbost být takhle starý a hrát si na singla.

Kdy přesně jste se ženil?

Dva roky před padesátkou, ale o nic jsem nepřišel, a teď jsem o to víc spokojený. Svatba

přišla v době, kdy už jsem neměl pocit, že bych potřeboval občas doma zalhat, kam jdu. A hlavně si myslím, že jsem to s touhle paní Pyškovou docela vyhrál.

To by byl milý konec rozhovoru, ale mě zajímá ještě jedna věc. Vám po tolika hereckých letech ani trochu nechybí divadelní jeviště?

Jako divadelní herec už docela dlouho nemám na repertoáru ani jednu jedinou věc. A klidně vám povím, že mi to opravdu nechybí.

Máte pro to vysvětlení?

Přemýšlel jsem o tom a došel jsem k jednoznačnému závěru – já už mám na divadle opravdu odslouženo. Prožil jsem herecky plodný život, od Českého Těšína, DAMU přes Ostravu, Národní divadlo a hostovačky v Českých Budějovicích, Liberci, Šumperku. Bylo toho tolik, že jsem nasycený. A řeknu vám ještě jednu věc. Mám za sebou situace, kdy jsem viděl některé kolegy, kterým bylo o málo víc, než je teď mně, jak stále setrvali na jevišti. Přitom neodhadli, že už tam být nemají. Tak toho bych se u sebe strašně nerad dožil. ■ daniel.pacek@mfdnes.cz

V PĚTI ČÍSLECH

70

Narodil se 6. července 1956 v Ostravě.

195

Jeho udávaná výška. „Ale to je vojenská míra, dnes už mám o pár centimetrů méně.“

28

Počet let, kdy byl členem souboru Národního divadla (1988–2016).

13+13

Tolik dílů měly dvě řady ceněného seriálu Rapt, v němž měl jednu z hlavních rolí.

2026

Hraje v novém filmu Wirbel, který přijde do kin v říjnu.

INZERCE

LÉTO SKUTEČNĚ V POHODĚ? VE SPA RESORTU LIBVERDA ZARUČENO.

Využijte času pro sebe a rezervujte si pohodu, zdraví a péči ve **Spa Resortu Libverda**. Najdete nás v klidu severních Čech (jen 30 km od Liberce), kde vzduch voní lesem a klid a pohoda jsou tu zaručeny.

Vyberte si svůj z nabídky zde (všechny vč. ubytování a polopenze) nebo mnohé další na webu:

HOTELOVÉ UBYTOVÁNÍ **PROČ DO ZAHRANIČÍ, KDYŽ JE TU TAK KRÁSNĚ**
6 nocí | od 10 500 Kč za 2 osoby a týden

Kategorie ubytování 3* nebo 4*, se snídaní až plnou penzí. Variantně si můžete rezervovat procedury nebo sportovní vyžití. Cena závisí na vybraném termínu, počtu osob a hotelu.

ANTISTRESOVÝ BALÍČEK **WELLNESS**
2–3 noci | od 5 500 Kč– 5 225 Kč (pro slevu stačí zadat kód **LIBVERDA** do rezervace)

Pro chvíle pohody. Antistresová masáž, koupel, parafinový zábal rukou, wellness centrum s bazénem, pohodové ubytování i polopenze. Na 3 noci navíc privátní vířivka se saunou, oxygenoterapie a minigolf.

DÁMSKÁ JÍZDA **TRIDENNÍ RELAX**
2 noci | od 5 000 Kč– 4 750 Kč (pro slevu stačí zadat kód **LIBVERDA** do rezervace)

Rozmazlování všech žen v podobě čokoládové masáže, regenerační koupele a privátní vířivky se saunou.

SENIORSKÝ POBYT
6 nocí | od 12 220 Kč– 11 609 Kč (pro slevu stačí zadat kód **LIBVERDA** do rezervace)

se vstupní lékařskou konzultací, 10 procedurami, ubytováním, polopenzí a kávičkou s dortem.

Náš tip: Pokud máte rádi přírodu, klid a fajn lidi, neváhejte ani minutu, pokojě rychle mizí.

Rezervujte si svůj restart na: www.lazne-libverda.cz

+420 482 368 100–102 | info@lazne-libverda.cz | www.lazne-libverda.cz

Při představení vouchery
KAVA ZDARMA
MAFRA